

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΑΡΒΟΥΡΗ

"Ένας Κεφαλλονίτης μηχανικός και η περιπετειώδης ζωή του. 'Ο στρατηγός Μελισσηνός και ο Μακρίνος Χαρβούρης. Πώς εστήθηκε ο άνδριάς του Μεγάλου Πέτρου. 'Ο γρανιτόλιθος μεταφέρεται στην Πετρούπολι. Ένα μηχανικό θαύμα. 'Ο τραγικός θάνατος του Χαρβούρη κλπ.

ΙΝΕ γνωστόν ότι οι δραστήριοι Κεφαλλονίτες έχουν έμφυτη τή μανία τών ταξιδιών, όπως τ' αποδημητικά πουλιά. Στις πιο μακρινές γωνίες τών πέντε ήπειρων τής Γής θα βρηί καινες Έλληνες, από τ' ώραιο αυτό νησί του 'Ιονίου γα' αυτούς ή τους προγόνους τους μετανάστες.

Θά διηγηθώμε σήμερα τις παράδοξες περιπέτειες του Μαρίνου Χαρβούρη, γιά τόν όποιον έγγραφαν στην παλιά έποχή διάφοροι βιογράφοι, δικοι μας και ξένοι.

'Ο Χαρβούρης υπήκει ο αντιπροσωπευτικός τυπος τής Κεφαλλονίτικης τόλμης και εύρησις: Γεννήθηκε στην αρχή του 18ου αιώνος στο 'Αργιστόλι, από οικογένεια εύγενών.

'Ο πατέρας του κόρη: 'Ιωάννης Χαρβούρης τόν έστειλε στην 'Ιταλία να σπουδάση Νομικά, άλλ' ο νεαρός Μαρίνος άκόλουθησε τις άγαπητες του Φυσικομαθηματικές επιστήμες. Στην Κεφαλλονιά γύρισε άριστογός: ήταν όμως φυσικός ζωορη κι' έκανε μία νεανική πράξι με την όποιαν εντόπισσε την οικογένειά του και γιά την όποιαν πικρά μενεύθηκε. 'Αναγκάστηκε να φύγη από την πατρίδα του, ν' αφοξερσθή, επιβάλλοντας ο ίδιος στον έαυτό του την τιμωρία αυτή. Στόν πρόλογο ενός συγγράμματός του γράφει: «Μ' έτυπτε ή συνείδησις γιά τή βίαιη αυτή πράξι, τήν όποιαν άν δικαιολογώσε ή νεότης μου, τήν άπεστρέφου όμως ή καρδιά μου και ο Νόμος δεν τήν έσυγχώρουσε...» Και πράγματι δεν τήν έσυγχώρεσε ο Νόμος τής 'Ενετικής Δημοκρατίας, ή όποια λίγες μέρες μετά την άναχώρησι του Χαρβούρη από την Κεφαλλονία—ή όποια ήταν τότε στην κατοχή της—έβγαλε Διάταγμα ίσοβίας, έξορίας του από τήν 'Επτανήσου.

'Επειτα από διάφορες περιπλανήσεις ο Χαρβούρης έφτασε στη Ρωσία και ζήτησε την προστασία του συμπατριώτη του στρατηγού Μελισσηνού, που ήπηρετούσε στην Αύλη τής περιφύρου: έκείνης Αυτοκρατορίας Αικατερίνης τής Μεγάλης.

'Η Αικατερίνη άμέσως έκατάλαβε ότι έχει να κάνει μ' ένα έξαιρετικό πνεύμα και τόν διώρισε αντίστοιχά ματάχτ του Μηχανικού. Στο Ρωσικό στρατό ο Χαρβούρης κατετάχθη με τόν όνομα Λάσκαρης, άλλα δεν έκρυψε τόν αληθινό του όνομα από τους φίλους του και την Κυβέρνησι που ώρριστηκε να ήπηρετή... 'Αρχισε άμέσως τήν έκτέλεσι μεγάλων δημοσίων έργων, άλλ' έκνιπο που τόν έδίδασε είναι τόν άκόλουθο μηχανικό κατόρθωμα:

Τήν έποχή έκείνη ο διάσημος Γάλλος γλύπτης Φαλκόνε, πολιτικός έξοριστος, είχε έκισως καταφύγιον στη Ρωσία και είχε—κατά παραγγελία τής Μεγάλης Αικατερίνης—κατασκευάσει τόν κολοσσιον έκείνο έπιτο άνδριάντα του Αυτοκράτορος Πέτρου του Μεγάλου. 'Ο γλύπτης μη θέλοντας να στήση τόν έργο του πέ συνθηθισμένο ύπόβαθρον, συνέλαβε τήν ιδέα να κατασκευάση έναν τεράστιο τεχνητό βράχο από πολλά λιθάρια ένωμένα με σιδηρένια ή μπρούτζινα συνδετικά βλάματα. 'Αλλ' ο Χαρβούρης τού ειπε ότι ένας τέτοιος ανάμικτος σορός δεν θά μπορούσε ν' άντισταθή γιά πολλόν καιρό στο κλίμα τής Ρωσίας, ότι γοήγορα θ' άνοιγε, και έπομένως χρειαζόνταν βάσι μονολίθην.

'Η Αικατερίνη άνέθεσε στο Χαρβούρη νά πραγματοποιήση τήν ιδέα του.

'Όλο τόν καλοκαίρι ο Κεφαλλονίτης μηχανικός τόν πέρασε ματαίως άναζητώντας να βρηί τόν κατάλληλο μονόλιθον. Ένας μονιάς βρεθηκε σε άπόστασι μιάς λεύγας από τήν Πετρούπολι, άλλα όλοι οι Ρώσοι μηχανικοί έθεσοροψάν άδύνατη τή μεταφορά του. Και όμως ο όγκος έκείνος ήταν ο μόνος από έναν άλλον που έδειξε, στο Χαρβούρη ένας χωρικός στο Φιλανδικόν Κόλλο. 'Ηταν ένας τεράστιος γρανιτόλιθος με ύψος 10 μέτρων, μήκος 13, πλάτος 9, χωρίσος σ' ένα βαλτότοπο, σε βάθος πέντε μέτρων. 'Η Αικατερίνη ώρισε πίστωση 7.000 ρούβλια γιά τή μετακόμισή του. 'Ο ύπουργος Βέτσου έπρότεινε να κόψουν τόν μονόλιθον αυτό σε 4 ή 5 κομμάτια, άλλ' ο Χαρβούρης ύποσχέθηκε να τόν μεταφέρει διάκερο με μηχανική δικήν του έφευρέσεως. Και πρώτα έφτερισε ένα μοντέλο τής μηχανής του—ένα εύρημάστο σύμπλεγμα τροχών και μοχλών—δέκα φορές μικρότερο του πραγματικού, έβαλε πάνω βάρος 3.000 λιτρών και ειδη ότι μπορούσε να τόν κινήση μόνο με τόν δάχτυλό του!

Μετά τόν δοκιμαστικό αυτό πείραμα, ο

Χαρβούρης έφτερισε τή μεγάλη του μηχανή, έξωμάλινη κι' έστρωσε τόν δρόμο από τόν όποιον θά περνούσε, κατόρθωσε να ξεχώρη τόν μονόλιθον από τόν βάλτο κι' έπειτα διάταξε να τόν μεταφέρουν στην Πετρούπολι. Τό βάρος του ύπολογισμένο με τή μέθοδο του κυβισμού—ήταν 1.500.000 χιλιογράμμα!

'Ο Χαρβούρης, άν και υπέφερε από πυρετούς, έπιστατούσε ο ίδιος στις έργασίες. Μόλις έδινη τή διαταγή, δύο τυμπαριστάι καθισμένοι στην κορυφή του μονολίθου, χτυπούσαν τόν ρυθμό στους πολυαριθμούς έργατες: γιά να κινούνται όλοι μαζί, τήν ίδια στιγμή. Ένα μεγάλο καμίνι σιδηροσφυγίου έγκραστημένο σε μία κορυφή του μονολίθου, έκαιγε άκατάπαυστα γιά τήν επιδιώρθωσι τών έργαλειών.

'Όλη ή Αυτοκρατορική Αύλη με τήν Μεγάλη Αικατερίνη και τόν φιλοξενούμενο τότε πρίγκιπα 'Ερρίκο τής Πρωσίας, όλη ή Κυβέρνησις, έπήνε να προύπαντιση τόν γιγάντιο γρανιτή που προκαλούσε τήν προσοχή όλης τής Ρωσίας.

'Απειρο πλήθος λαού παρακολουθούσε με άπερίγραπτο ένθουσιασμό τή μεταφορά του, ζητωκραυγάζοντας τόν Έλληνα μηχανικό και τους έργατες του. Και ή έργασίς προχωρούσαν γοργά. Σε έξη βδομάδες, ο μονόλιθος διέτρεξε 4 1/2 μίλλια και έφτασε στις όλθες του ποταμού Νεβα, ά' όπου τόν παρέλαβε τόν Ρωσικό Ναυαολειο γιά να τόν μεταφέρει στην Πετρούπολι. Πλείο μακρόν 80 μέτρων και πλάτος 34 προετοιμάστηκε να παραλάβη τόν λιθάρνιο όγκο. Γιά να κατεβή τόν κατάστρωμα τού πλοίου τόν επίπεδο τής: ηρσά: και διεκουλυνθή ή φόρτισις έβαλαν μέσα στ' άμπάρι του όσο νερό έχρειάζονταν.

Σιγά-σιγά ο μονόλιθος, έφορτώθη, κι' έβγαλαν τόν νερό, άλλα με άπαγοίτησι τους παρητήρησαν ότι τόν πλοίο άνοιξε σε διάφορα μέρη, διαλύθηκε σαν τζο και ή δύο άκρα τών όλο ύψωνάταν... 'Υστερα από 15 ήμερών άνωφελες άγώνες, οι μηχανικοί του Ναυτικού αναγκάστηκαν να ζητήσουν τή βοήθειαν του Χαρβούρη, ο όποιος έφερε κι' έδωσε στις δύο πλευρές τού πλοίου από μία φρεγάτα. 'Επειτα έφόρτωσε πέτρες στην πρύμνη και στην πλώρη τού πλοίου, κι' έτσι ξανάφερε τήν ίσορροπία και τόν πρώτο του σχήμα.

'Αμέσως τόν πλοίο σημασοστόλιστο με τις φρεγάτες μαζί, έμπήκαν σε κίνηση κι' έβλεψαν στον ποταμό. 'Όλοι οι Πετρούπολιτες ήταν παραταγμένοι στις όθρες να θαυμάσουν τόν μονόλιθον που είχε γίνει πάλι θηλυκό!

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1769 ο μονόλιθος στήθηκε στην πλατεία τής Πετρούπόλεως.

'Η Αυτοκράτειρα ήταν ένθουσιασμένη με τόν Χαρβούρη, τόν διώρισε ύπαοιστή και τόν έφόρτωσε παράσημα.

'Όταν έγειναν τ' άποκαλυπτήρια του άνδριάντου, και ο μπρούτζινος Πέτρος ο Μέγας φανερώθηκε μεγαλοπρεπής έπάνω στο αντίβείο βάθρον του, δύο άντρες έθραύμβειαν έκείνη τήν ιστορική μέρα: 'Ο Γάλλος γλύπτης και ο Έλληνας μηχανικός, έξοριστοι από τις πατρίδες τους και οι δύο.

'Αλλ'ά με όλες αυτές τις τιμές, ο Μαρίνος Χαρβούρης δεν ήθελε να μείνη πειά στη Ρωσία. Μιά σπουδαία μεταβολή είχε γίνει στον έσωτερικό του κόσμο: 'Η νοσταλγία είχε κυριέψει τήν ψυχή του. Και γιά να βρηί τρόπο γυρισμού στην άγαπημένη του Κεφαλλονιά, έπήγε πρώτα τόν Παρίσι, όπου σχετίστηκε με τους μεγαλύτερους μηχανικούς τής έποχής: έδημοσίευσε Γαλλιστί περιγραφή τών έργων του και τής μηχανής με τήν όποιαν μετέφερε τόν μονόλιθον και μάλιστα με χημική άνάλυσι τού μονολίθου καιμωμένη από τόν άξελφο του 'Ιωάννη διάσημο χημικό.

Κατά διαταγή τής Γαλλικής Κυβερνήσεως ένα μικρό μοντέλο τής μηχανής του κατετέθη στο Μουσείο τού Πολυτεχνείου και σώζεται άκόμη.

'Ο Χαρβούρης ήθελε να γυρισθί στη Κεφαλλονία, άλλ' ή 'Ενετική Δημοκρατία δεν τού έδινη τήν άδεια. Έμεινε λοιπόν κάμποσο καιρό στη Γαλλία, παντρεύτηκε μία περιφύρη γιά τήν όμορφιά τής Γαλλίδα κόρησας, και με βλεπόντας έλπίδα έστρωσε στην πατρίδα του, έπήρε τή γυναίκα του κι' έγύρισε πάλι στην Πετρούπολι.

'Η Αικατερίνη τότε δέχτηκε με χαρά, τόν έτίμησε με νέα δώρα, και τού ύπεσχέθη να φροντισή γιά τόν γυρισμό του στην Κεφαλλονία. 'Η άδεια κριτεται δεν άγγισε να έπιτύχη τήν άδεια τής 'Ενετίας, ή όποια θέλοντας να κολακίηνη τήν ισχυρή Αικατερίνη, όχι μόνο άκώρισε τόν διάταγμα τής έξορίας του Μαρίνου Χαρβούρη, άλλα και τόν παρεχώρησε μεγάλη έκταση γής στο νησί τής γεννήσεώς του γιά να έκτελέση τά

Αικατερίνη ή Β'

ΠΡΟΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Οι Τούρκοι αποδίδουν ξεσηρατική σημασία στον αριθμό 10, τον οποίον θεωρούν πολύ «γούρλιδ.κο». Οι λόγοι της μεγάλης των συμπαιθείας για τον αριθμόν αυτόν εινε οι εξής: Λέγε πως 10 εινε οι δίκτυλοι των χειρών και των ποδιών, 10 η αισθήσεις (5 η έσωτερικές και 5 η έξωτερικές), 10 εινε η υπάρχουσα παραλλαγές του Κορκιού, 10 μέρες διουρείται η πεντάτευχος της Τουρκίας, 10 ήταν οι μάθηται τ ο Μωάμεθ, 10 η διαιρέσεις του στρατού, 10 οι άστρονομοι και εδρανοί και 10 τα άδεια πνεύματα που κατοικούν στους σφαινοίς.

Οι Τούρκοι λοιπόν, οι όποιοι ανέκαθεν θεωρούσανε τον αριθμό 10 ως ξεσηρατικά σημαντικό για την εθνική τους ζωή, περιμέναν το 100 έτος της Έγείρας με άγονία, επειδι και αυτό θα συνέβαιναν τέρατα και σημεία, και είχαν τή γνώμη πως ό 10 σ 'Οθωμανός Σουλτάνος θα έπιτελοίσε θαύματα.

Και τί περιεργο εινε πως ό 'Αλλάχ έδικαίωσε τίς προσδοκίες τους. Ο σουλτάνος Σουλεϊμάν, ό όποιος έλάμπυνε τήν 'Οθωμανική Αυτοκρατορία, γεννιόθηκε στο 100 έτος της Έγείρας και έπλησε ό 10ος 'Οθωμανός Σουλτάνος. Και σαν να μην έφθαναν τα εύοισια αυτά σημεία, προσετέθησαν και άλλα, που έκαναν από τότε τους Τούρκους να αποδίδουν ακόμη μεγαλύτερα σημασία στον αριθμό 10. Παραδείγματός χάρη: ό Σουλεϊμάν έκανε 10 παιδιά, ελε εδι βασιλείας τον 10 μεγαλύτερο βεζύρη και 10 γουρματίες του Κράτους. Κατά τήν έποχή του εδοξάσθησαν 10 νομομαθείς και 10 μεγάλοι ποιηται. Τέλος, έκρινεος 10 μεγάλες πόλεις!...

Δικαιολογείται λοιπόν ή πίστις των 'Οθωμανών για τή θαυματουργή ιδιότητα του αριθμού 10...

πρωτότυπα γεωργικά του σχέδια.

Έγινεος λοιπόν ό Χαρβούρης με τή γυναίκα του στην Κεφαλήνια, όπου έγινε δεκτός με άγάλη από τους συμπαιρωτές του, κι έγκαιεταόθησε στα χιματα, όπου έχτισε μικρό σπίτι και έκάλεσε εργάτες Λάκωνες για τήν καλλιεργεία. Σέ καιρό, ό άλλ τ βαλτόκοπος του Λιβαδιού προαίεζε από τίς φυτείες του ζαχαροκαλάμου, του 'Αμερικανικού μπαμπακαού, του Ινδικού (λουλακαού). Ήταν άγνοίκοι. Σέ τέσσερα χρόνια ελε γίνε οσοτό και μεγάλο άγοροπλή. 'Αλλά μά νυχτα ό Μανιάτες που ελε στις εργασίες του, νομίζοντες δι θα βρούν θησαυρούς στο σπίτι του Χαρβούρη, κληών μέσα και τον εδολοφρόνησαν. Οι κατούργοι έσφαραν αυτόν, παθώς και τόν 'Αμερικανόν έπιστάτη. Ή γυναίκα του έπέζησε αλλά με πολλά τραύματα. Τήν τραγωδία αυτή ή βιογράφος του 'Αντίμο Μαζαράκης, ίεροίς, ξεσηρατικός ετσι:

... Οι Λάκωνες, φυλάξαντες τήν ώραν του ύπνου εισέρχονται εις τήν αίλιαν, φρονείουσι πρώτον τους ύπρητας και τόν Γαλλοαμερικανόν. Τρέχουν έπειτα εις τόν κοιτώνα, όπου ευρίσκουσι τόν άτυχη Χαρβούρη εις τήν κλίνην με τήν σύζυγον του. Και έκει τον με έσφαξαν έλεεινός. τήν δε γυναίκα του, αφού τήν έκαταπλήγωσαν εις όλον το σώμα και τήν εδαν να κρημισθή από το κρηββάτι κατά γής, νομισάντες τήν νεκράν τήν άσρησαν και εδοθήσαν άμέσως εις τήν διαγραφήν. Άφροντες δε, ότι πολύτιμοι πράγμα εδρον, έφυγαν εύθις διευσυνόμενοι εν χαρής τής διακοίσεως νυκτός: εις ένα λιμένα τής νήσου όνομαζόμενον 'Αγία Εύφημια, όπου, άγνοομένης τής μιαιρας τόν παράξος, έπέτυχαν εν πλοίω και άνεχώρησαν διά τήν πατρίδα τον, ώφεληθέντες από τήν τότε ολίγην προσοχήν των ύγενομοζών άρχόν...

*Τό πρώι παρασυσθεσία μετά βίας και πλήρης αίμίτων ή Κόμησα εις έν παρτίδουον, έπροσκαίει διά νευμάτων τους διαβαίοντας χωρικόους, εκ των όποιων τρέξαντες ενέξ και ίδοντες τήν τραγικήν έκείνην σκηνήν, άλλοι μεν έδραμον να είδοποήσωσι τήν Κυβερνήσαν, άλλοι δε εις τήν φρενίαν των φρονέον...

Γιά τήν τραγωδία αυτή υπάρχει το ακόλουθο δημοτικό τραγούδι:

... Έκεινος ό Χαρβούρης, έκεινο τό θεροί
ατόνε Τσακωνίτες άφ τ' 'Ανατολικό
νά σκάβουνε τά βάστα για νάβηθ το νερό
νά σπείρουνε λινοί, ζαχαροκαλάμι.
Ένα Σαββάτο βράδι, τους μίληε λογαζιός
να σφάζουν τον Χαρβούρη, να πάρουνε το βίος.
- Άφέντη, πληρώσε μας, δός μας τον κόπο μας
να πάμε στα παιδιά μας κ' ήμεις στον τόπο μας.
- Ίσατε παλληκάρια, να κίωμενο δουλειά
μά σας δίνο τ' άσπρα να πάτε στο Μωριά...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Τά άφρακια και πρωτότυπα μουτίβα. Τό μουσικό κομμάτι... νεαροταφείο. Ή ύποδοχή του νεαρού μουσοργού. Τό παστίταιο με τά μακαρόνια. Ο βασιλεύς τής Πορτογαλλίας και ό Ροσσίνι. Ο μέτριος μουσικός και τό κοινόν. Τό άγαλμα του Ροσσίνι. Οι 12.000 λιρέτες κλπ.

Κάποτε ένας νεαρός μουσικοσυνθέτης έπηγε στο σπίτι του διασημου 'Ιταλού συνθέτου Ροσσίνι και του έπαζε μία συνθεσί του που δεν άξιζε τίποτα. Όταν τελείωσε, ζήτησε τήν γνώμη του μουσοργού κι έκεινος τότε του άπήνησε:

- Νά σοι πώ, φίλε μου, ή μουσική σου έχει και άφρακια και πρωτότυπα μουτίβα... Εινε κρημα όμως που όσα από τά μουτίβα εινε άφρακια δεν εινε πρωτότυπα, και όσα εινε πρωτότυπα δεν εινε άφρακια!

Μιά άλλη φορά πάλι κάποιος άλλος νέος τό έστειλε ένα μουσικό του κρημάτι και παρακαλούντας όπως σε κάθε μέρος του που δεν θα τό ευρίσκε καλό να σημειώνη και από έναν σταυρό. Ύστερ' από λίγες ημέρες, ό Ροσσίνι του έστειλε πίσω τά χειρόγραφα. Ο νέος τά άνοιξε με άγονία και εδρε με χαρά δι ό Ροσσίνι δεν ελε σημειώσει ουτε έναν σταυρό πουθενά. Άμέσως έτρεξε στο σπίτι του μουσοργού να τόν ευχαριστήση και να δεχθή συγγχώνος τά... συγγραφήτά του. Μόλις μίληε μέσα στο σπίτι του, του φώναζε με χαρά:

- Μαέστρο, ευχαριστό πολύ. Εδρα πως δεν έχετε σημειώσει ουτε έναν σταυρό στο κομμάτι μου...

- Νά σοι πώ, φίλε μου, δεν έσημειώσα κανένα σταυρό, γιατί άν έσημειώνα όδους έκαρε να σημειώσω, τότε τό χειρόγραφο θα έμοιαζε με νεκροταφείο!...

Ο Ροσσίνι συγαίνονταν πάρα πολύ τους άνοήτους ανθρώπους και πρό πάντων έκεινούς που ήθελε να κάνουν τον μεγάλο. Κάποτε στο Παρίσι σ' ένα σπίτι τον έπλησίασε ένας νέος αδιάκριτος και άσημος, ό όποιος όμως για να δείξη πως ήταν σπουδαίος άνθρωπος και πως ελε καλή γνώμη με τον Ροσσίνι, του ελε δυνατά, μπροστά στους άλλους:

- Είμαστε παλαίοι γνώμοι, μαέστρο. Είμαστε όμοιράζειοι σ' ένα μεγάλο γένια που δοθηκε στο Μιλάνο προς τιμήν σας εδω και κίωποσα χρόνια. Δεν με θυμάστε που καθόμουνοι δίπλα σας; Δεν θυμάσθε που μας ελεχ οσοβίει ένα τεραστό πιστίταιο με μακαρόνια;

- Πράγματι, αποκρίθηκε νυχρά ό μουσοργός. Τό παστίταιο με τά μακαρόνια τό θυμάμαι, αλλά δεν κατορθώνω να θυμηθώ εσάς...

Ο Ροσσίνι δεν έχαριζότανε σε κανένα. Ο τότε Βασιλεύς τής Πορτογαλλίας που φημισάρον δι έπαζε καλο βολοντσέλο κάποτε που βρέθηκε στο Παρίσι έθωσε μία γιορτή, στην όποια έκάλεσε και τόν Ροσσίνι. Κατά τήν διάρκεια τής έορτής ό Βασιλεύς έπαζε με τό βολοντσέλο διάφορα μουσικά κομμάτια από όδερους του Ροσσίνι. Όταν τελείωσε, πλησίασε τον μουσοργό και τον ρώτησε πως τό φάνηκε το παίξιμό του.

- Για έναν βασιλέα δεν εινε άσημο, αποκρίθηκε έκεινος. Άλλως τε οι βασιλείς για ό, τι κάνουν δεν έχουν άναγη να δίνουο λογαριασμό σε κανένα.

Σύγγχονος του Ροσσίνι ήταν ό Μερκέ ένας μετροπιάτης αξίος μουσικοσυνθέτης. Όταν έπαίχθηκε ή όπερα του Μερκέ «ο Ρολάνδος στην Ρονσβαράλλη», ή όποια έσημειωσε πρωτοφανή άποτυχία, ό άτυχής συνθέτης σε μία συνάντησή του με τόν Ροσσίνι προσπαθοίσε να τό εξηγήση τους λόγους τής άποτυχίας του αυτής.

- Ο τενόρος ήταν κρημομένος, έλεγε, ή κορδέες κρηρασμένες, ή κρημαντόνα χωρίς διάθεση και τό κοινό κορόφο.

- Ήταν κορόφο τό κοινόν; τόν δέικομε τότε ό Ροσσίνι. Τότε, φίλε μου, είσαστε πολύ νυχρός...

Μιά μέρα παρουσιάσθηκε στον Ροσσίνι μία έπιτροπή κατοίκων τής 'Ιταλικής πόλεως Πεζάρο για να του άναγγείλη έπισήμως δι ή πόλις ελε άποφασίσει να τό στήση ένα άγαλμα στην κεντρική πλατεία, και να τόν προσκαλέση να παρευρεθί στα έγκαινια των όποιων ή ήμερα έπιληοίσε.

- Δεν μου λέτε; ρώησε ό μουσοργός, ξεδοέψατε πολλά για τό άγαλμα αυτό;

- Περιπου δώδεκα χιλιάδες λιρέτες.

- Δώδεκα χιλιάδες λιρέτες! Μά δώστε μου έμένα τίς δώδεκα χιλιάδες και εις άντάλλαγμα σας ύπόσχομαι τήν ήμερα των έγκαινιων νάρθω ό ίδιος και να τοποθετήθω έπάνω στο βάθρο του άγαλμάτος μου. Έτσι έσεις μεν θα έχετε τό άγαλμα μου πρωτότυπο και ζωντανό μάλιστα, εγω δε τίς δώδεκα χιλιάδες λιρέτες...